

Mijo Lovinic

vineri, 03 aprilie 2009

Mijo Lovinic

Za one Rumunje koji su se koncem 17. st. Sjedinili s Katoli kom crkvom, pripremio je i 1726. izdao veliki katekizam na njihovu jeziku pisan irilicom. Ti grkokatolici nisu do tad imali takvog priru nika pa je bio koristan svima, posebno njihovim župnicima za pou avanje puka. Župnik, graditelj i u itelj Dok je Lovini iz Temišvara posje ivao banatska sela zapazio je veliko vjersko neznaje i duhovnu zapuštenost Hrvata iz Karašove (Cara_ova), koje suvremeni kroni ar naziva starosjediocima u onim krajevima. Oni nisu imali ni župnika ni crkve. Od vjerskih istina jedva da su što znali, a razna praznovjerja, gatanja i bezvrijedne obi aje obdržavali su kao svete obrede. Premda su još u tursko doba s ponosom isticali da su katolici, s vremenom su ih, zbog suživota s pravoslavnima i drugim inovjercima, zarazile razne zablude. Zato misionar zamoli poglavare da ostane me u svojim sunarodnjacima pa je od 1726. do prerane smrti 1730. njihov župnik i pravi preporoditelj.

Kroz etiri godine Karašovane je nau io što treba vjerovati, što initi a što izbjegavati. Odbacili su razna praznovjerja i zablude, po eli redovito pristupati sakramentima i nau ili su osnovne molitve. Neumorni misionar posve uje svojem stadu sve svoje vrijeme i ulaže svu snagu, kako je to zapisao kroni ar: „Nedjelje i blagdane u godini posve ivao bi sad svetim obredima, sad propovijedima i pou avanju u vjeronauku. Time bi se bavio od ranog jutra do kasne ve eri ne ostavljaju i za sebe u podne ni etvrt sata da uzme nešto male hrane. Tek što bi je stavio u usta, ve bi se žurio do skupina ljudi ili koliba, razasutih ovamo-onamo... U radne bi ih dane, pogotovo u zimsko doba kad su se zadržavali u kolibicama razasutim po brežuljicima, neprekidno obilazio i mnoge bi sate ugodna aškanja oboga ivao vrlo korisnim razgovorima. Za njih je osnovao školu i u njoj sam svaki dan pou avao. Sagradio je Mijo svojim Karašovanima i veliku skladnu crkvu, prvu u Banatu. Ona je bila zaista njegovo djelo, jer je ne samo pribavio i isprosio potrebna sredstva za gradnju, nego je i sam s radnicima kopao temelje, razbijao kamenje, donosio žbuku i cigle, slagao skele i spretno se uklju ivao u sve poslove kao radnik svake struke. Kada je crkva bila dovršena, pobrinuo se da se iznutra uresi i snabdije svim potrebnim za službu Božju. Pribavio je tri oltara umjetni ki izra ena od orahovine, i za njih je od isusova kog provincijala dobio šest slika, izra enih od umjetnika u Be u. Pokornik i svetac Lovini se ne samo isticao neprestanim požrtvovnim radom za duhovno dobro svojih vjernika, nego je i sam živio siromašno i trapio tijelo postom i pokorom. Stanovao je u bijednoj kolibici, kakve su imali i njegovi mještani, a rijetko bi uzimao meso i toplu hranu. Uglavnom se zadovoljio s nešto hladne hrane i kruha površno ispe ena pod pepelom koji je narod zvao „malei”. Upravitelj pokrajine svijedo i za njega: „Gotovo svu no bi probdio u svetom bdjenju. eš e su ga vidjeli gdje na otvorenom polju, pa i za najžeš e zime, kle i na hladnoj zemlji i mnoge sate provodi u molitvi.” Isti upravitelj esto je uo kako misionar dugo bi uje svoje mršavo tijelo, a nakon njegove smrti otkrio je da mu je ži ani pokorni ki pojas, kojeg je stalno nosio, ve skoro urastao u kožu. Otac Mijo bio je uistinu krepstan ovjek, pa nije udno što su ga ljudi itavog kraja voljeli i cijenili. I pravoslavni su rado slušali „svetog oca”, kako su ga nazivali. Sve što je rakao primali su kao proro ku rije . Mnogi od njih, kad bi ih pitali koje su vjere, odgovarali bi da vjeruju u Boga u koga vjeruje otac Mijo: zar kojoj neistini u i taj muž bez traga grijeha i najsvetijeg života? Piše Mijo Korade (Glasnik, 1990. godina).